

[Thestrup.]

i støbeskeen, men dog kun i den forstand, at dens funktioner vel må tilpasses de ændringer i samfundets forhold, som de vekslende tider måtte medføre, men dog kun så langt, som dens grundprincipper om individuel rådighedsudfoldelse og individuel indehavelse af kapital og produktionsmidler, der ifølge loven går over til slægten, ikke udslukkes eller gøres betydningsløse, og endvidere kun så langt, som der ikke direkte eller indirekte fremtvinges afståelse af den ejendomsretsbeskyttede genstand uden fuld erstatning.“

Begge disse udtalelser må, forekommer det mig, på det bestemtteste opfordre os til forsigtighed, når talen er om indgreb i ejendomsretten. Jeg synes ikke, at denne forsigtighed er udvist her, tværtimod.

Vi er med hensyn til naturfredningslovgivningen stort set enige om formålene. Vi vil såvel som regeringen beskytte det danske landskab mod planløs bebyggelse. Vi vil såvel som regeringen hindre spekulanter i at udnytte disse værdier, men vi vil samtidig værne om ejendomsretten og dermed om de almindelige ejere af jord, der aldrig nogen sinde har tænkt på at spekulere.

Haunstrup Clemmensen: Først vil jeg takke den højtærede finansminister for hans velvillige indstilling til det, jeg i mit første indlæg kaldte den investeringsfjendske bestemmelse vedrørende omvurdering ved tilbygninger på over 5.000 kr. Jeg forstod, at den højtærede minister ville være villig til at tage det op næste år forud for den 13. almindelige vurdering. Jeg havde blot håbet — det kunne udmærket have været nået — at man ville gøre det allerede nu forud for omvurderingen i efteråret 1963, så nye uretfærdigheder og uligheder ikke blev begået. Jeg havde altså på dette område håbet, at den højtærede finansminister havde været noget hurtigere.

Jeg takker også den højtærede finansminister for udtalelserne vedrørende den kritisk forenkende gennemgang, ligesom jeg var meget glad for at høre, at den højtærede minister var helt enig i, at en forenkling var tiltrængt. Jeg forstod, at ministeren ikke var helt klar over formen, men at det var spørgsmålet om en arbejdsgruppe, der foresvævede den højtærede minister. Vi har i vort forhandlingsoplæg brugt udtrykket „hurtigt arbejdede ekspertudvalg“, så den helt store uenighed er der altså heller ikke her. Var det dog ikke muligt, at den højtærede minister nu kunne få arbejdsgruppen nedsat til at arbejde? Allerede i oktober 1962 viste den højtærede minister jo velvilje over for denne tanke. Under første behandling af disse forslag vistes der velvilje. Nu er det ikke kun velvilje, vi har brug for, men selve gennemførelsen af beslutningen om at nedsætte dette udvalg. Jeg mener altså, at den højtærede minister også her kunne have været noget hurtigere. Må jeg have lov til at tilføje, at for meget og for lidt kan fordærve alt. Fordi man på et og andet område mener, at den højtærede minister ikke er for hurtig, behøver der ikke være tilløb til ligefrem at afvise realitetsforhandling om oppositionens forslag. Det var oprigtig talt det, vi var lidt skuffede over.

Jeg lyttede naturligvis også med stor interesse til den højtærede ministers udtalelser vedrørende mulighederne for at pålægge afgift for danske borgere, der rejser til udlandet. Jeg forstod, at disse bestræbelser ville indgå i regeringens forestående mere generelle oplæg vedrørende vor skatte-lovgivning. Det bliver interessant at se dette oplæg, og meddelelsen om, at et sådant oplæg er forestående, gør det lettere at forstå, at det radikale landsmøde netop på de skattemæssige felter har vist stor forståelse for det andet og unægtelig større regeringspartis synspunkter.

Endelig gjorde den højtærede minister nogle betragtninger gældende vedrørende de forskellige punkter i vort oplæg, idet